

найното небесно-синьо царство, що се проситира хей тамъ, накрай блъскавото море?

Тъй питала всъкиго хубавата Месемврия, като махвала отъ лицето си прозрачното покривало, заслѣпявала юнака съ блъска на хубостта си и го пронизвала съ своитѣ очи.

— Не! — чувалъ се отговоръ, въ който трептѣлъ гнѣвъ и разочарование...

А стариятъ царь, намръщенъ и недоволенъ, се оттеглялъ въ своитѣ покои, заобиколенъ отъ придворнитѣ, които си шѣпнѣли помежду си.

Оскърбенитѣ гости бързо се стѣгали за път и скоро само стражътъ отъ високата кула виждалъ праха, който се вдигалъ отъ отдалечаващия се керванъ.

А княгинята отплаввала съ своята лодка далече въ морето.

Остъръ силенъ вѣтъръ развѣвалъ златиститѣ ѝ коси. Капки вода рѣсѣли лицето ѝ. Лодката ту се издигала надъ гребена на високитѣ вълни, ту отведнѣжъ потъвала въ кипналата пропасть, но княгинята се не боела отъ бурното море.

Тя гребѣла упорито и се вглеждала въ далечината; чакала да блесне на кръгозора желаното небесно-синьо царство.

Минали години. Изнемошѣлъ стариятъ царь. Пштищата, що водѣли къмъ двореца, обрасли съ трева и сребърната камбана рѣдко прозвучавала отъ кулата.

Прѣзъ една ясна есенна вечерь княгинята седѣла на скалата, съ ржце обвила колѣнетѣ си, и пѣла нѣкаква пѣсенъ. Гласътъ ѝ ту се издигалъ, ту се снишавалъ, като морска чайка, ту пѣкъ се сливалъ съ тихия шумъ на плискашитѣ вълни.

Далечъ, далечъ надъ вълнитѣ се показала черна точка. Тя растѣла, приближавала се и княгинята скоро видѣла очертанието на бързо плуваща лодка. Сърцето на момата забило съ бързи, неравни удари. Лодката стигнала до брѣга. Отъ нея излѣзълъ мжжъ, облѣченъ въ прости ловджийски дрехи, безъ свита, безъ музика и блъскакъ. Неговото лице било гордо, очитѣ му — любопитни и чисти.

Той се качилъ бързо на скалата.

Княгинята му подаде ржце и го погледнала съ своитѣ бездѣлни мѣнливи очи.

Отдавна те чакамъ, — рекла тихо тя. Ти ли си майсторътъ?

— Да, азъ съмъ майсторътъ. Азъ създадохъ небесно-синьото царство. На всички, които иматъ бодро и чисто сърдце, тамъ е хубаво и весело.

— Ами азъ ще ли го видя? — запитала княгинята съ страхъ.

— Погледни натамъ! — казалъ ѝ майсторътъ.

Слънцето залѣзвало и последнитѣ му лъчи потъвали въ морето, като багрѣли съ румени блъскащи една купчина облаци на небосклоне. Едно облаче се отдѣлило и, сжщо като листъ отъ огроменъ лотусъ, заплувало по морето все по-близо и по-близо...

— Но това не е облаче, това е островъ... Ето и върховетѣ на дърветата се виждатъ... И небесно-синитѣ, скалисти брѣгове! Що се блѣе въ срѣдата? Дворецътъ ли е?

— Да. Това е храмътъ на Разума и Обичта, — отвърналъ майсторътъ.

Слънцето залѣзло. Небесно-синиятъ островъ се спрѣлъ близо до земята. Въ небесно-синитѣ свѣтлинки на здрача, съ своитѣ бледо-зелени поляни, пѣстри цвѣтя и мраморни статуи, той изглеждалъ като нѣкакво приказно видение. Но още по-хубавъ билъ храмътъ отъ злато и небесно-синь мраморъ — високъ, сякашъ отлитащъ къмъ небето.

— На сънъ ли виждамъ това, или на яве? — шѣпнѣла княгинята като магесана и простирила тѣнки ржце къмъ видението.

— Не е сънъ, — казалъ майсторътъ. — Човѣшки трудъ е създаде това. — И, като казалъ това, той скокналъ въ своята лодка.

— Ти си отивашъ? Самъ? Значи, азъ не мога да отида въ небесно-синьото царство?

— Можешъ. Но трѣбва да го завладѣешъ съ трудъ. Съедини сушата съ острова и ти ще дойдешъ да живѣешъ съ мене. Съгласна ли си? Ще дойдешъ ли?

— Да, — отвърнала княгинята. — Ще дойда.

И майсторътъ се изгубилъ.

На другия день царътъ научилъ нѣщо страшно: дъщеря му си изгубила ума. Тя вземала тежки камъни и ги хвърляла въ морето, сѣкашъ иска да направи път отъ камъни. Дълго плакалъ и я молилъ стариятъ ѝ баща. Минувачитѣ я гледали съ подигравка. А княгинята не спирала. Все носѣла камъни и ги хвърляла въ морето.

